Юліан Тувім

Зелень. Словотворча фантазія. (Фрагмент)

Перекладач: М.Москаленко

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Зелень як така границь не має.
Множиться вона стократ, без краю,
Для життя витворюється знову,
Вкладена в добірний звук і слово.
Мало знати слово лиш на око,
Треба відать ґрунт, і чи глибоко
В ґрунті залягало й набухало,
І не як звучить — а як звучало,
І не як бринить — а як ізбризло
В пору визрівання, як розтріслось —
Вибухнуло назвою, найменням:
Чар — в його зростанні староденнім.
Отже, чи не гоже нам про чисту
Зелень давнім словом оповісти?
А зачнемо оповідь від споду,
Від первизни і від первороду,
І від зав'язі, пранасінини,
Від ядра, нутра і серцевини,
Де колись-то розминувсь із тьмою
Перший звук зеленого розвою.
Скоро ж так — не дорікай мені ти,
Що промкнувся я в підслів'я світу,
Що дерзнув насіння й надр сягати,
Що і сам я Слововір затятий.
Що на предковічне поле жизне
З жезлом як відьмар іду, аж бризне,
Джерелом ударить праоснова —

Жизняна моя вітчизна-мова.
Кому — трелі птахів голосистих,
Кому — панни о порі весінній.
А мої дівчата солов'їні —
В зелень-шумі словників тьмолистих.
Скресла давнина в ясній онові,
Щовесни молодша та буйніша!
Ось мій дім: чотири стіни вірша
В жизняній моїй вітчизні-мові.